

JULIE COHEN

De stunt van
haar leven

ROMAN

Een heerlijk verhaal voor
iedereen die ooit de weg is
kwijtgeraakt... en weer
heeft teruggevonden

Julie Cohen

De stunt van haar leven

De Fontein

Voor mijn moeder

De verjaardag

Ik zat met bungelende benen op de rand van een kloof in een goudlamé jurkje dat mijn billen maar net bedekte. Het kippenvel stond op mijn blote dijen. Ik had een winterjas om mijn schouders geslagen. Naast me op de rand lag mijn blonde pruik als een klein maar opmerkelijk langharig beestje, zoiets als een gemuteerde cavia.

Ik ging nooit voorzichtig met pruiken om, want ik had er een bloedhekel aan. Ze kriebelden en zaten me in de weg en ik prees me altijd gelukkig wanneer ik ingehuurd werd als stand-in voor een brunette of een actrice die een hoed droeg. Als de haarmensen me kenden, hielden ze mijn pruik meestal tot de laatste minuut bij zich zodat ik hem niet in de struiken zou kwijtraken of zoiets. Maar vannacht had Joanne-van-het-haar samen met ons cocktails zitten drinken in de Purple Armadillo en dus had ze vanochtend mijn haar zo snel mogelijk gedaan om vervolgens achter in de caravan te verdwijnen en haar roes uit te slapen.

Onder mij strekte het geel en bruin van de woestijn zich uit tot een weidse droge zee. Cactussen en rotsen wierpen lange blauwe schaduw. Het zag er koud uit, maar niet zo koud als ik me voelde. De zon was nog maar net boven de top van de berg verschenen en de filmcrew, die op dit godvergeten vroege uur met de bus uit Barstow was gekomen, stond op een kluitje bij hun apparatuur. Ze droegen truien en anoraks en hielden kartonnen bekertjes koffie vast, omgeven door een aureool van damp.

Ik gaapte en schopte met mijn voeten in mijn rijschoenen. Het was een heel eind naar het zand en de stenen beneden. Mensen dachten dat films maken een en al glamour en opwindend was, zelfs voor een stuntvrouw, maar meestal was het heel veel wachten op onaangename uren tot het tijd was om iets te doen. Ik had wel een uurtje of twee extra slaap kunnen gebruiken. Ik rommelde in de zak van mijn jas, vond mijn rol-

letje extra-sterke pepermunt en wilde er net een in mijn mond stoppen toen ik het grind achter me hoorde knarsen.

‘Mooie jurk,’ zei Allen.

‘Geef mij maar een skipak.’

‘Heb je daar nog kip in zitten? Ik heb niet genoeg gegeten bij het ontbijt.’

Ik keek even naar mijn decolleté, dat niet was opgevuld met kipfilet-vormige of andere hulpstukken. Die haatte ik nog erger dan pruiken; er bestond niets ergers dan midden in een vechtsce ne de helft van je borsten je bh uit te zien vliegen, in het gezicht van je tegenstander. ‘Goddank staat er vandaag geen kip op het menu. Ze heeft maar een B-cup.’

Ik hoorde hem over de vangrail achter me klimmen. ‘Weet je zeker dat het hier veilig is?’

‘Nee. Maar dat maakt het juist leuk.’

Hij liet zijn grote vertrouwde lichaam naast me op de rotsrand zakken, aan de andere kant van me dan de pruik. ‘Ik heb nog een beker koffie voor je meegebracht.’

‘Dankjewel. Dat kan ik wel gebruiken.’ Ik nam het dampende bekertje van hem aan. Hij zorgde ervoor dat onze vingers elkaar raakten.

‘Mooi uitzicht.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Het is een woestijn.’

‘Ik bedoelde je benen.’

Ik lachte. Allen kon zonder een spier te vertrekken van een wolkenkrabber af springen, hij kon me verslaan in een eerlijk gevecht en me altijd aan het lachen krijgen, zelfs al was ik er niet voor in de stemming – zoals gisteravond. Hij wreef met zijn hand door zijn kortgeknipte zwarte haar en vervolgens over de stoppeltjes op zijn kin.

‘Was leuk vannacht,’ zei hij.

‘Ja, absoluut.’

‘Maar ik ben nu wel kapot. Jij?’

‘Ik voel me prima.’

‘Je lijkt een beetje wankel, als ik het zeggen mag.’

‘Nou ja, ik hang ook half aan een klif te bungelen.’

Hij grinnikte breeduit op zijn Texaans. ‘Ik bedoelde het niet zo letterlijk.’

‘Ik zit gewoon te wachten tot de auto komt,’ zei ik, wat op zijn minst een derde van de waarheid was. ‘Ik ben er razend benieuwd naar.’

‘O, die zal vast oogverblindend zijn. Liza, ik vond het vannacht echt erg leuk.’

Uit de manier waarop hij het zei en de manier waarop zijn vingers het kippenvel op mijn blote bovenbeen aanraakten begreep ik dat hij niet de borrel in de Purple Armadillo met de crew bedoelde, maar wat er daarna gebeurd was op zijn hotelkamer.

‘Het was heel leuk,’ zei ik, en dat was de hele waarheid. ‘Dank je.’

Ik lachte naar hem. Hij had zijn neus te vaak gebroken om knap te zijn, maar ik vond de lachrimpeltjes rond zijn ogen leuk, en zijn handen, en ook de manier waarop hij afgelopen nacht gezorgd had dat ik me niet eenzaam voelde. Hij was oké, al was hij in films meestal stand-in voor een schurk. Vriendelijk en relaxt en veel te aardig voor mij.

‘Dus jij bent een echte grapjas?’ vroeg hij.

‘Wat?’

‘Het is vandaag 1 april. Je bent toch jarig vandaag, of was het gisteren? Ik begreep het niet helemaal bij alle feestelijkheden van vannacht.’

‘O. Nee, vandaag word ik dertig. Gisteren was mijn zus jarig.’ Je zou verwachten dat ik, door de kou en de kater en de aangenaam pijnlijke spieren na een nachtje onvermoeibare atletische seks, ongevoelig zou zijn voor de korte steek schuldgevoel toen ik Lee ter sprake bracht.

‘Wat gaaf. Jullie zijn een dag na elkaar geboren?’

‘Wij zijn tien minuten na elkaar geboren, aan weerskanten van middernacht. Zij is 31 maart jarig en ik 1 april.’

‘Een tweeling? Lijken jullie precies op elkaar?’ Hij trok een wenkbrauw op in een komische imitatie van een verlekkerde blik.

‘Haal je maar niets in je hoofd. We zijn totaal verschillend en we delen geen mannen.’

‘Een tweeling met verschillende geboortedata. Dus jullie hadden altijd twee verjaardagsfeestjes?’

‘Eén was meer dan genoeg.’

‘Jammer dat je moet werken dit jaar. Je mist haar zeker wel?’

‘Ze heeft het druk. En... ik heb haar al een tijdje niet gezien.’ Ik pakte een steen op en gooide die van de rots af. Ik keek hoe hij naar beneden viel, van een struikje af stuiterde en uit het zicht verdween. ‘Ik wou dat

de Enzo eens een beetje opschoot. Straks is het licht niet goed meer en ik wil morgen niet weer zo vroeg op.'

'Hebben jullie ruzie gehad?'

'Ik wil er niet over praten, eerlijk gezegd, Al.'

'Ik heb vier broers en we hadden altijd ruzie. Maar we vochten het uit en gingen dan een biertje drinken. Meiden zijn anders, denk ik.'

'Mijn zus heeft niet zoveel met vechten of bier. Hé, kijk, daar komt de truck.' Ik wees naar een zilverkleurig voertuig in de verte, dat een stofwolk achter zich uitstootte op de woestijnweg. Ik begon al overeind te komen, maar Allen hield me tegen met een hand op mijn pols.

'Ik heb eens nagedacht, Liza.'

O nee. Mijn hart zonk in mijn schoenen.

'Het is toch van de gekke dat jij en ik allebei in LA wonen en we elkaar alleen maar bij een klus zien. We moeten eens wat afspreken.'

'Al, ik vind je een leuke vent. En het wás leuk vannacht, maar daar blijft het bij. We zaten te drinken, ik was een beetje eenzaam en het gebeurde gewoon. Laten we het daarbij houden, goed?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Het lijkt niet nodig dat je eenzaam bent. We hebben veel gemeen, we wonen in dezelfde stad, we hebben het samen goed in bed. We zouden het kunnen proberen.'

Ik haalde diep adem. 'Al, je weet dat dat niet mijn ding is.'

'Dat leek anders wel zo toen we vannacht samen in bed lagen.' Hij liet zijn duim omhooggaan over mijn arm, die bloot was onder de jas. 'Denk er eens over na.'

'Dat is niet nodig. Jij bent een stuntman, ik een stuntvrouw, we werken aan dezelfde films... het is erg knus allemaal. Alles mooi en aardig, maar het is me te vertrouwd. Ik ken al jouw bewegingen en jij al de mijne. Het zou zijn alsof we een gevecht naspeelden.'

'Zo hoeft het niet te zijn. Ik denk dat we echt iets op zouden kunnen bouwen, Liza. We zouden een goed team zijn.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Ik ben geen teammens. Ik ben heel graag alleen.'

'Ik dacht dat je zei dat je eenzaam was.'

'Nou, weet je, niemand vindt het prettig om op zijn verjaardag alleen te zijn. Maar ik ben niet in voor een relatie, niet met jou of met iemand anders. Ik ben geen huisje-boompje-beestje-figuur.'

‘Met andere woorden: het ligt niet aan mij, maar aan jou.’ Als gezicht en stem waren even ontspannen en vriendelijk als altijd, maar ik zag een doffe glimp van pijn in zijn blauwe ogen. Hij haalde zijn schouders op. ‘Oké. Ik heb het eerder gehoord. Ik snap het. Even goede vrienden. Maar denk je dat je je echte verjaardag met me wil vieren vanavond? We kunnen taart en ijs of zoiets regelen.’

Dit keer kwam ik echt overeind en griste meteen mijn pruik mee. ‘Het spijt me. Ik hou niet van ijs.’ Ik legde mijn hand op zijn brede schouder. ‘Laten we het houden op een mooie herinnering, goed?’

‘Goed. Best.’ Hij stond ook op en veegde zijn kleren af. Kluitjes zand en grind vielen van zijn broek en stuiterden van de rotsen af naar beneden. We stapten allebei over de vangrail en liepen naar het circus van wagens en caravans en tenten, waar de rest van de crew ineens in actie was gekomen, klaar voor de truck die nu stilhield.

Ik dronk mijn koffie op en verfrommelde de beker in mijn hand. Ik had dat gesprek deze ochtend kunnen missen als kiespijn. Of eigenlijk niet zozeer het gesprek zelf, maar vooral Als poging tot vrolijkheid. Niet nu ik in gedachten al bij de hoogstwaarschijnlijk roze verjaardagskaart was, die ongetwijfeld op de deurmat lag van mijn appartement in LA. Lee stuurde altijd een kaart. Wat er ook gebeurd was, wat er ook tussen ons was gekomen, zij dacht er altijd aan. Het zou haar een goed gevoel geven dat ze een kaart gestuurd had, dat ze aan haar plicht voldaan en goed gehandeld had.

En ik dacht ook aan onze verjaardagen. Dat kon niet anders. Maar niet op dezelfde manier. Het was maar één van de vele verschillen tussen ons. Zij stuurde kaarten, belde op, en ik ging feesten en vrijen en dacht over wat ze zonder mij aan het doen was. Het was al lunchtijd in Stoneguard; ze zou aan het werk zijn in Ice Cream Heaven, met een boeket verse bloemen op haar bureau. Ze zou stapels kaarten hebben, netjes uitgestald op een rij.

Ik had er een voor haar gekocht. Die lag nog op mijn tafel in mijn appartement in Los Angeles, omdat ik vergeten was hem te versturen voor ik vertrok. Misschien moest ik haar bellen. Ja, ik zou haar absoluut bellen. Dat had ik al veel eerder moeten doen.

Het probleem was dat ik maar zelden wilde doen wat ik moest doen. Kijk maar naar Al, die naast me liep.

‘Dus je voelt je goed?’ zei hij.

‘Prima. Uitstekend. Hoezo?’

‘Ik bedacht ineens...’ Ik wilde hem al in de rede vallen, maar hij praatte gewoon door. ‘... Het ging niet over ons, maar ik weet niet of ik wel een stunt zou willen doen met de kater die jij nu waarschijnlijk hebt.’

‘Ik heb geen kater.’

‘Niemand zal bezwaar hebben om op safe te spelen, weet je. Het is een dure auto. En dit is een gevaarlijke weg. We kunnen het ook morgen doen. Ik zal wel zeggen dat het aan mij ligt, als je dat wilt.’

Ik bleef staan. ‘Ik voel me prima, Al. Ik doe de stunt.’

‘Als je het zeker weet.’

‘Ik weet het voor de volle honderd procent zeker. Doe je nu zo moeilijk omdat ik je afgewezen heb?’

Zolang ik hem kende had Al altijd een glimlach op zijn gezicht. Altijd de goedgehumeurde Texaan, zelfs midden in een stunt. Maar ineens niet meer. Zijn mond trok strak en zijn gezicht werd grimmig, de gebroken neus een herinnering aan geweld.

‘Nee,’ zei hij. ‘Ik stel je een paar vragen omdat ik een professional ben. Ik heb jou zien drinken vannacht en ben bezorgd over je veiligheid. Ik zou ieder ander hetzelfde vragen.’

‘Ga het dan maar aan een ander vragen, want ik ben ook een professional en ik weet heel goed wanneer ik veilig kan rijden.’

Ik ramde mijn pruik op mijn hoofd en beende bij hem vandaan; mijn winterjas gooide ik van me af. De kou die op mijn blote armen en borst sloeg voelde ik nauwelijks.

Todd, de second unit-regisseur, kwam me tegemoet toen ik naar de anderen toeliep. Hij was lang en slungelig en droeg een wollen muts; van opwinding en kou wreef hij in zijn magere handen. ‘Ze zijn er over vijf minuten,’ zei hij tegen me.

‘Ik weet het, ik kan bijna niet wachten.’

‘De Buizenkoning komt ook; Gloria zal proberen hem op afstand te houden, zodat wij kunnen beginnen met filmen. Zijn haar moest blijkbaar geknipt worden vanochtend, daarom zijn ze zo laat.’

Ik rolde met mijn ogen, maar zei: ‘Je wilt er natuurlijk ook op je best uitzien als je auto de ster is in een grote film.’

‘Zoiets. Ben je er klaar voor?’

‘Geen probleem.’

We voegden ons bij de voltallige second unit, die zich langs de kant van de weg verzameld had in afwachting van de truck. Ik voelde meer dan dat ik zag dat Allen bij ons kwam staan, een paar meter van ons af. Het gebruikelijke vroegeochtendgemopper zwakte af tot gemompel toen het zilverkleurige voertuig met de lange aanhanger onder gebrom en gesis van de hydraulische remmen tot stilstand kwam. ‘Hij was hier veel sneller geweest als hij in de Enzo zelf gereden had,’ fluisterde ik. ‘Dat ding haalt toevallig ruim driehonderd kilometer per uur.’

‘Hij wil geen woestijnstof op de lak,’ fluisterde Todd terug. ‘Ik weet trouwens niet zo zeker of de eigenaar er wel in rijdt. Ik denk dat het een soort trofee is.’

‘Misdadig om zo’n auto te hebben en er nooit in te rijden.’

‘Misschien is hij wel een waardeloze chauffeur.’ Hogan, de stuntcoördinator, stond achter ons. ‘Hoe gaat het vandaag, Liza?’

‘Ik voel me prima.’

‘Het gaat hoe dan ook om een rustig gangetje vanochtend; je hoeft alleen maar te zorgen dat de auto er goed uitziet, wat niet moeilijk is met zo’n wagen. Hem op zijn staart trappen hoeft niet, blijf maar aan de voorzichtige kant.’

Ik knikte. Ik had al heel vaak met Hogan gewerkt en hij wist wat ik kon. De stuntwereld is gebouwd op vertrouwen en contacten, de juiste mensen kennen en goed werk voor hen afleveren, zodat je opnieuw gevraagd wordt voor een klus. We keken toe hoe de chauffeur van de truck de aanhanger openmaakte en de afrit uittrok. En toen was daar de auto, die uit zijn boeien bevrijd en losgelaten werd.

Een vuurrode, glimmende verleiding, laag bij de grond als een roofdier. Zelfs in stilstand leek hij snel. Hij kwam met een brul tot leven, rolde van de afrit de weg op en ik liet mijn tong over mijn lippen glijden van de voorpret. Het portier aan de chauffeurskant vouwde zich als een vleugel open.

Toen kwam natuurlijk die ellendige Buizenkoning een spaak in het wiel steken.

Hij sprong uit de auto, een kort mannetje met een kalend hoofd en een montuurloze bril, en schreeuwde: ‘Hé mensen! Wat vinden jullie ervan? Mooi of wat?’

‘Zonde dat alle echt dure auto’s van rijke mensen moeten zijn,’ zei ik

zachtjes tegen Hogan. Todd haastte zich naar de Buizenkoning om hem de hand te schudden.

‘Je hoeft alleen maar fortuin te maken in de buizen, dan kun jij er ook zo een kopen,’ antwoordde hij.

‘Dat lijkt me op dit moment een haalbare ambitie.’ Ik liep naar de auto toe. Van dichtbij was hij nog mooier: een hightech snelheidsduivel van een superbe laag model, op brede banden. Ik raakte de spoiler aan de achterkant even aan en liet mijn vingers over het fraai gestroomlijnde rode oppervlak glijden.

‘De auto is de ster,’ verkondigde de Buizenkoning met een dreunende stem tegen iedereen die maar wilde luisteren. ‘De auto is de ster. Wisten jullie dat ik persoonlijk uitgenodigd moest worden om dit kleintje te kunnen kopen; er zijn er nog geen vierhonderd geproduceerd, alleen voor speciale klanten. Ik ben naar de fabriek gegaan om hem zelf van de band te zien komen. Ik was ter plekke verliefd.’

Ik keek even onder de motorkap. Een zesliter aluminium V12 motorblok, alle onderdelen even smetteloos en met het Ferraripaard erop. Ik stond te trillen van verlangen. De Buizenkoning mocht dan een zeurpiet zijn, hij had een punt. Deze auto was een ster.

‘660 pk, topsnelheid 349. Van nul naar één-nul-nul in 3,27 seconden. Spint als een leeuwenjong. Ik voorspel je: als je een keer in zo’n wagen hebt gereden, wil je nooit meer iets anders.’

‘Hebt u wel eens op topsnelheid gereden?’ vroeg ik. De Buizenkoning keek me aan; hij leek verbaasd dat iemand anders ook kon praten.

‘Niet helemaal, niet zo hard, nee. Hij is me te veel waard om risico te lopen. Elke keer dat iemand een van deze modellen in de prak rijdt stijgt de waarde van de mijne met nog een paar ton!’ Hij grinnikte. ‘Het is voldoende om al die kracht onder je te voelen en de mensen te zien kijken als je dit kleintje op de weg uitlaat.’

Ik streefde het kleintje, liep om de motorkap heen en volgde de lange contouren met mijn ogen. Het idee om zo’n auto te bezitten, een van de snelste ter wereld, zonder er ooit uit te halen wat erin zit. Het idee dat het belangrijker is hoe de mensen naar je kijken en wat hij waard is dan de snelheid, de adrenaline en de kracht te voelen. Het idee dat je hem ‘kleintje’ noemt.

Deze auto was in geen enkel opzicht een kleintje.

‘Ik kan niet wachten om achter het stuur te kruipen,’ zei ik.

‘We komen vandaag natuurlijk niet in de buurt van de topsnelheid,’ zei Todd vlug om de Buizenkoning gerust te stellen.

‘Ja, natuurlijk, ik kijk ernaar uit om iedereen te vertellen dat dat mijn auto is, op het scherm. Maar ik dacht eigenlijk dat Carmen Clare zou rijden?’ De Buizenkoning rekte zijn hals uit en keek om zich heen naar een echte, onvervalste filmster.

‘Ik ben haar stand-in,’ zei ik tegen hem en ik reikte hem de hand. ‘Liza Haven.’

‘O. O, prettig kennis te maken. Ik dacht dat ik Carmen vandaag zou ontmoeten.’

‘Ze is morgen op de set om de tussenshots in de auto te doen,’ zei Todd.

‘O, prima. Ik dacht alleen...’

Ik wist wat hij had gedacht. Zijn luxeauto zou hem in contact brengen met een van de mooiste en beroemdste vrouwen van de wereld. In plaats daarvan had hij nu mij met mijn blonde pruik. ‘Als we zover zijn, kunnen we beginnen,’ zei ik tegen Todd.

‘Goed, de opstelling is klaar en ik wil niet dat de zon te hoog staat. Het zou mooi zijn als we het in één keer konden opnemen, anders moeten we het morgen weer doen.’

‘Komt goed.’ De haar- en make-upteams doken op me neer en mopperden over de conditie van mijn pruik. Tijdens hun drukke gedoe pakte ik mijn portfoon.

‘Eerst repetitie op halve snelheid,’ liet Hogan me weten.

‘Die kan ik overslaan, we hebben niet veel tijd.’

Hogan keek bedenkelijk. ‘Wel eens eerder zo’n wagen gereden?’

‘Het is een auto, Hogan. Ik kan hem besturen.’

Ik hoorde een zacht geluid achter me, een soort kuchje. Ik keek achterom: Allen.

‘Ga je de repetitie opnemen?’ vroeg ik Todd. Hij knikte. ‘Dan ben ik er klaar voor.’ Ik kneep mijn ogen dicht voor een laatste aanval met het poederdonsje en liep toen op het geopende portier van de auto af.

De binnenkant was sober en prachtig in zijn functionele eenvoud. Ik liet me op de racestoel van koolstofvezel glijden en stelde alles in op mijn maat. Ik was iets langer dan de eigenaar. De rand van de zitting was

nog warm van het achterwerk van de Buizenkoning, zeker in vergelijking met de verkilde blote huid van mijn benen.

‘Hallo schoonheid,’ zei ik tegen de auto.

‘Eerst een repetitie,’ zei Hogan tegen me terwijl hij door het open portier naar binnen leunde. ‘En denk eraan, we zijn de auto niet aan het testen, we willen hem er alleen mooi uit laten zien. Hou het aan de...’

‘Voorzichtige kant. Ik snap het.’ Ik sloot het portier, draaide de contactsleutel om en drukte de startknop op het dashboard in.

O, dit was hemels. Achter me kwam de motor tot leven met een grom die door de zitting in mijn rug gonsde. *Yes!* Ik liet de punt van mijn teen heel zachtjes op het gaspedaal neerkomen en de auto brulde.

Voor me werd vrij baan gemaakt en ik reed de auto, een en al ingetogen gestroomlijnde kracht, naar het startpunt. De volgauto stond al te wachten, met de camera’s erop. Ik kon niets horen boven de motor uit, maar ik wist dat Todd aanwijzingen riep om de cameraploegen langs de weg erop te attenderen dat we gingen beginnen. Filmsets: urenlang wachten, en dan gebeurt alles tegelijkertijd.

Ik keek om me heen in de auto en voelde hem leven om me heen. Vond het bedieningspaneel en kreeg het snel onder de knie. Natuurlijk kon een auto als deze je alleen zijn ware persoonlijkheid tonen als je hem in volle snelheid op de weg had. Ik wierp een blik op de weg voor me; die liep met een bocht bergafwaarts, met aan de linkerkant een steile afgrond achter de vangrail. Heel even speelde ik met de gedachte onverwacht het gaspedaal in te trappen om in een oogwenk van nul tot honderd op te trekken en de ploeg die op Hogans teken wachtte uit elkaar te jagen. Ik kon langs de camera’s razen zonder aan de voorzichtige kant te denken, en als ik eenmaal onder aan de berg was, op dat prachtige lange, rechte stuk woestijn, de motor voluit laten gaan om te zien wat hij kon. Alleen ik en de auto en een lange, snelle rit naar nergens.

Natuurlijk deed ik dat niet. Joyrijden met de legendarisch dure auto uit de hoofdrol was een enkele reis naar werkloosheid – zo niet naar de gevangenis. Maar heel even sloot ik mijn ogen en stelde het me voor. Toen deed ik mijn ogen weer open en wachtte op het teken.

De portofoon kraakte. ‘Alles klaar, Liza,’ zei Hogans stem. De auto sprong vooruit, drukte me achterover in de stoel en ik begon te glimlachen.

De wachtende ploeg kwam in een waas voorbij. De opkomende zon vergulde de rotsblokken bij de afgrond aan mijn rechterkant.

‘Dit is een repetitie,’ klonk Hogans stem. ‘Rustig aan, wen aan de auto.’

Ik schakelde met de versnellingspoken op het stuur en genoot van de vloeiende transmissie. Hij stuurde strak. Mooi. Het zou nog leuker zijn in de race modus. Ik drukte de knop in en de motor schakelde ogenblikkelijk een tandje hoger; de besturing werd nog strakker. De auto gleed door de eerste paar bochten als een kraal over een snoer – soepel, snel en zonder frictie.

Het was te makkelijk. Een auto als deze wilde uitgedaagd worden; er was waarschijnlijk nooit druk op uitgeoefend met een eigenaar als de Buizenkoning. Ik kon nog veel verder gaan voor ik bij de grens van de voorzichtigheid aankwam, en Todd was al aan het filmen; met een beetje geluk kon ik het meteen goed doen tijdens de repetitie en dan konden we allemaal naar huis.

Ik drukte het gaspedaal dieper in en liet de auto gaan. Niet voluit, nee. Alleen wat meer. Steeds een beetje meer.

Misschien veel meer.

‘Langzamer, Liza,’ zei Hogan.

De Ferrari rondde de bochten sierlijk. Beneden me trokken de schaduwen zich terug uit de woestijn. Ik was halverwege de afdaling, maar toch nog zo hoog dat het zou voelen alsof ik kon vliegen als ik een beetje meer gas gaf. Recht het oplichtend firmament in, tussen de moeiteloos zwevende wolken door.

‘Gefeliciteerd met mijn verjaardag,’ zei ik met een stem die verloren ging in het geraas van de motor, en ik gaf hem nog wat extra’s. De auto gromde waarderend. De weg liep een kort stukje recht, dook naar beneden, en ik gebruikte het rechte stuk om meer vaart te maken.

Waar had Allen het eigenlijk over gehad? Ik kende mijn grenzen, kende mijn mogelijkheden. Ik wist wie ik was en had me nog nooit zo goed gevoeld.

‘Langzamer, Liza,’ kraakte Hogan. ‘Nu!’

‘Wat dacht je?’ zei ik, hoewel hij me niet zou kunnen horen.

Bij de volgende bocht stonden er een camera plus crew klaar om een groothoekopname te nemen als ik langskwam. Ik zou hem mooi nemen en wat grind voor hen laten opspatten. Ik lachte, reikte naar de handrem

voor de bocht en precies op dat moment besepte ik dat ik sneller ging dan ik dacht.

‘Shit,’ mompelde ik, of misschien schreeuwde ik het wel. De auto maakte zo veel lawaai dat ik het niet wist. Ik gooide het stuur om, greep de handrem en de auto begon zijwaarts te slippen. Het grind spatte precies zo op als ik bedoeld had. Ik hoefde nu alleen nog maar snel weg te scheuren... Alles ging goed. Heel goed.

Shit.

Op dit soort momenten gaat alles vertraagd. Ik zag Rory, zo heette de cameraman alhoewel ik niet wist dat ik dat wist, en Wanda naast hem met een gele sjaal om zich heen. Rory’s gezicht werd aan het zicht onttrokken door de camera, maar Wanda concentreerde zich op de auto en stond met toegeknepen ogen te glimlachen. Ze besepte niet dat er iets fout ging. De eerste regel is: *rij de camera niet omver*, maar dat zou moeten zijn: *rij de cameraploeg niet omver*.

Ik moest gas geven, anders zou ik zijdelings op hen inrijden en ze de afgrond in schuiven. Ik gaf gas en de auto, de verbluffend snel reagerende auto, brulde en schoot vooruit toen de hongerige motor meer benzine binnenkreeg. De voorbanden kregen grip op het asfalt en voerden me met hoge snelheid weg van de crew. Ik stuurde strak en probeerde hem op de weg te houden, maar ik ging te snel.

‘Verdorie, Liza, wat ben je verdomme aan het doen?’ schreeuwde de portofoon.

De achterkant van de auto slipte en ik stuurde tegen, maar er lag een rotswand voor me en een afgrond achter me, hier nog niet loodrecht, maar steil genoeg om me de woestijn in te laten storten, en ik voelde het moment waarop een auto besluit dat hij gaat tolleren zonder dat jij er ook maar iets aan kan doen, behalve het uitzitten en hopen dat er genoeg ruimte is.

Die was er niet. Ik zette mijn lichaam schrap tegen de rugleuning van de stoel.

Ik zag elke steen en elk plukje begroeiing langs de weg. Een bosje onkruid met een toefje roze bloemen. Ik hoorde het grind van de banden afspringen. Ik ving een glimp op van Wanda’s gele sjaal ergens ver weg veilig aan de linkerkant en toen voelde ik tegen de zijkant van de auto de vangrail knappen en daarna een misselijkmakende schommeling.

Eén april! zei ik op de valreep, of misschien dacht ik het alleen maar, en toen vloog de auto door de lucht.

Een oneindig nu. Geen verleden en geen idee van toekomst. Zwaarte-kracht verdwenen, en beheersing.

Mijn buik kromp samen van iets wat angst zou kunnen zijn. Of genot.

Het geluid van de motor leek te zijn verdwenen en het enige wat ik hoorde was het ruisen van lucht. Een vreemd, hol geluid. De wereld buiten had wazig moeten zijn, maar ik zag boomtakken als broodmagere vingers tegen het linker raam schuren en kreeg vervolgens een schok alsof iemand me onverwacht een trap had gegeven. Toen een knal. En daarna een eindeloos trillend gepiep. Er knapte iets, ik voelde het binnen in me kraken. De zijkant van de motorkap schoof langzaam als een harmonica in elkaar, er sprongen sterren in de voorruit en de bergflank kwam onnatuurlijk dichterbij. Pal voor me lag een ingedeukt blikje cola light. Als de voorruit er niet tussen had gezeten, had ik het zo kunnen pakken. Nog even en ik zou er ook zo uitzien.

De airbag legde een enorm kant-en-klaar luchtkussen om me heen. Ik voelde geen pijn en op dat moment, terwijl ik niets voelde, bleef mijn ademhaling in paniek steken en sloeg de auto over de kop, raakte iets en kwam tot stilstand met de goede kant boven.

Ik zou het moeten voelen. Ik zou pijn moeten voelen. Ik keek omlaag naar mijn benen en ik kon ze niet zien; ik zag alleen de witte airbag en toen kwam mijn ademhaling weer op gang en rook ik brandlucht.

‘Weer een paar ton toegevoegd aan de waarde van de resterende Enzo’s,’ zei ik met een stem die vlak klonk tegen de airbag. Ik maakte mijn veiligheidsriem los. Dat kon ik ten minste. Toen zette ik mijn handen, die net als mijn armen onbeschadigd leken – ik zag althans geen bloed – tegen de zitting en duwde mezelf zo hard als ik kon omhoog; als de auto in brand stond moest ik er zo snel mogelijk uit. Nu.

Ik kon me niet bewegen.

Er druppelde iets warmes in mijn oog. Ik knipperde en het rolde naar beneden. Toen ik het proefde op het puntje van mijn tong bleek het bloed te zijn. Ik had mijn hoofd gestoten, maar dat was wel de minste van mijn zorgen, nu ik onder mijn middel geen gevoel meer had. Er moest een rib gebroken zijn. Het moest een rib zijn. Niet mijn ruggengraat. Alsjeblieft.

Maar het was verder naar achteren geweest dan mijn ribben.

Ik probeerde mijn benen te draaien, ze stevig tegen de bodem van de auto te zetten, terwijl ik een handgreep vastpakte en trok. De hitte nam toe en ik rook benzine, brandend plastic en heet metaal en kon nu ook de vlammen zien, links van me achter de verstikkende omhelzing van de airbag. Ik trok en kwam tien millimeter vooruit. Trok harder.

In de verte klonken nu geschreeuw en het geluid van sirenes. Voor mijn geestesoog verrees het beeld van de Buizenkoning, die het weinige haar dat hij nog had uit zijn hoofd trok. Maar de luidste stemmen klonken in mijn eigen hoofd terwijl ik worstelde met de auto.

Aan de voorzichtige kant, zei Hogan.

We zouden het kunnen proberen, zei Al.

Dit zijn mijn lijstjes, zei mijn moeder.

Het luidst van alles klonk die roze kaart op mijn deurmat in Los Angeles.

Ik trok. En hapte naar lucht toen het vuur mijn been bereikte, de huid van mijn blote rechterbeen, maar ik schreeuwde niet omdat het goed was pijn te voelen; het betekende dat ik nog leefde onder mijn middel en dat het goed zou komen als ik eruit kon, als ik harder kon trekken en me met mijn tenen afzetten... Een vlammeende pijn schoot door mijn benen alsof het vuur me eraan had herinnerd hoe ik ook weer moest voelen. Voor mijn ogen verschenen zwarte vlekken die samensmolten en de vlammen uit mijn gezichtsveld verdreven.

'Liza!' hoorde ik vanaf een andere kant dan ik verwachtte, en toen zag ik door de toenemende duisternis van heel dichtbij Al, die me onder mijn armen pakte. Hij trok me achteruit en ik gleed uit de platgedrukte auto, onder de airbag uit, zo gemakkelijk en met net zo veel tegenzin als een baby die de baarmoeder verlaat.

Lees verder in *De stunt van haar leven*.

Deze uitgave bevat tevens een voorproefje uit de nieuwe roman van
Julie Cohen, *Zij, jij en ik*. Zie pagina 431 e.v.

Tweede druk, eerste in deze uitvoering, april 2017

Oorspronkelijke titel *Getting Away With It*

First published in Great Britain in 2010 by Headline Review, an imprint of
Headline Publishing Group

Copyright © 2010 by Julie Cohen

The moral right of Julie Cohen to be identified as the author of this work has been
asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2011, 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Mechteld Jansen

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie © bij Barbara en Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, op basis van opmaak Hans Gordijn

ISBN 978 90 261 4283 3

ISBN e-book 978 90 261 4442 4

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande
– overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.